

La escala

Títol original: *Voir du pays (The Stopover)* **Direcció i guió:** Delphine Coulin, Muriel Coulin **País:** França **Durada:** 102 min **Any:** 2016 **Gènere:** Drama **Interpretació:** Soko, Ariane Labeled, Ginger Romàn, Karim Leklou, Robin Barde, Damien Bonnard, Andreas Konstantinou, Jérémie Laheurte, Sylvain Loreau, Alexis Manenti, Kostis Maravegias, Makis Papadimitriou **Fotografia:** Jean-Louis Vialard **Distribuïdora:** Onrin Vision Gestion Cultural **Estrena a Espanya:** 8/9/2017

No recomanada per a menors de 12 anys

Doblada en castellà i versió original subtitulada en castellà

SINOPSI

Dos joves dones militars, Aurore i Marine, tornen de l'Afganistan. Amb la seva secció, passaran tres dies en un hotel de cinc estrelles a Xipre, entre turistes de vacances, per gaudir del que l'exèrcit en diu una 'càmera de descompressió' per ajudar-les a 'oblidar' la guerra. No obstant això, no és tan senzill desfer-se de la violència... (Filmaffinity.com)

CRÍTICA

'Vair du pays': abanderats sota el foc de les bales

2016.05.18 - CANES 2016: Delphine i Muriel Coulin signen una cinta feminista de gran originalitat sobre les profundes ferides psicològiques causades per la guerra

"El que va passar allà, es queda allà, el que s'ha dit aquí, es queda aquí". Allà, és el teatre d'operacions de l'Afganistan, d'on torna després d'una estada de sis mesos una unitat de marines de l'exèrcit francès. Aquí, és un hotel de cinc estrelles a Xipre, concebut com a vàlvula de descompressió i lloc de debríng, evitant així enviar a les seves llars els soldats trastornats per les seqüeles psicològiques de la guerra. Aquest és el lloc on les directores Delphine i Muriel Coulin han ambientat la coproducció grecofrancesa **Voir du pays**, presentada a la secció Un Certain Regard del 69è Festival de Canes, i que proposa una aproximació molt original al tema de l'estrès posttraumàtic, reflectida en el fet que les dues protagonistes principals són dones soldat (encarnades per Ariane Labeled i Soko) i que la reconstrucció dels episodis que van causar els trastorns (acuradament dissimulats pels marines en l'ambient de testosterona reivindicat en l'exèrcit) es realitza mitjançant teràpia amb un simulador de realitat virtual. Sorgeixen llavors records insuportables i secrets que el duo de directores utilitza per posar en perspectiva el paper d'aquests abanderats que les altes esferes erigeixen en defensors de la democràcia europea, una concepció vaga i insubstantial, enormement allunyada de les realitats individuals i molt concretes dels soldats.

"Prova anar d'un lloc a un altre sense pensar que explotaràs", constata Aurore (Labeled) a l'autobús que porta la tropa cap a l'Atrium Prestige, un establiment de primera categoria; l'arribada dels marines a aquest lloc, armats i uniformats, fa una impressió irreal i dissonant davant les piscines i els estiuiejants en banyador. "És Disneyland!", exclama Marine. Les dues protagonistes es coneixen des de la seva infància, a Lorient, una ciutat amb base militar; es van allistar a l'exèrcit per "un treball segur, els diners que van amb ell, i, com se sol dir, per veure món". Dos caràcters dissemblants -una més optimista i comunicativa, l'altra més salvatge però disciplinada- que han sabut fer-se un lloc en un món hipermasculí i musculós en el qual tots els senyals de debilitat són designats en femení ("no som unes ploramiques", "no som unes nenetes"). Però tots han passat per la mateixa prova de foc, les conseqüències de la qual enterren en el més profund de si mateixos: les visions de l'horror i la culpa per seguir vius o per no haver reaccionat, especialment en el cas d'un episodi sagnant que el debríng traurà a la llum...

Evocant amb gran precisió la quotidianitat i la mentalitat de l'exèrcit, **Voir du pays** impressiona sobretot en les escenes d'evocació i "confessió" (sessions supervisades per psicòlegs) de les patrulles que van acabar malament. Relats que prenen forma gràcies a un programa d'animació i que revelen molts detalls xocants com, entre altres seqüeles, la insensibilitat d'un braç, malsons recurrents, una agressivitat desfermada, temptacions d'automutilació, dificultats comunicatives, fins i tot la voluntat de crear-se nous enemics. Bretxes que es reflecteixen en la situació de Xipre, una illa separada en dues pel conflicte que enfronta Grècia i Turquia. En definitiva, una multitud de caràcters fracturats, perduts o endurits fins a la desraó que serveixen al film per interrogar-se -evitant l'engany de prejudicis ideològics massa consolidats- sobre les promeses de reclutament que se'ls fa a aquests soldats que de vegades es sacrifiquen per 1.300 euros al mes.

Fabien Lemerrier - Cineuropa.org